

וספרת לך שבע שבתות שנים (ויקרא כה).

במצרות השכנים? "נכון, אמר אבא. "והאיש הזקן יבוא לעשב את הגנה שלנו?" "אולי, השיב אבא. "ו..." אמר יוסף ופסק פהוק גדול. ואבא הוסיף ואמר: "ובעוד שש שנים כשתגיע שוב השנה השביעית נחזור ונשמט את האדמה ואת עבודת האדמה, אבל עד אז אתה תהיה כבר גדול ממש". חיוך צלח על פניו של יוסף שהיה כבר שקוע בשינה עמוקה.

תמוז

כתבה: כנה נעם

משמיה למעשה

כיצד אמם מדמינים את השמטה הבאה שלכם? באיזו כמה תהיו? מה לדעתכם תוכלו לעשות כדי להגשים משהו מהרעיונות של השמטה?

איור: אריאלה עציץ ועומר פיישר

יוסף הקטן ישב על סלע והתבונן סביב. השמש הכתה בכת וחסה צרב בצינים. קיץ חם ולוהט שרר בכל. יצוי הגן היו עמוסי פרי, הגפן כרעה תחת משא האשכולות, התאנים על העץ היו בשלות ומתוקות ופרחים אדומים ויפים נראו כבר על עץ הרימון. תחת הצצים עלו קוצים וצשבים ויבשים נראו בכל פנה. הגן היה נראה מוזנח. "כשתמל שנה חדשה", חשב יוסף בלבנו, "נצטרך ונבנש את הצשבים ושוב יבאה הגן נקי ומטפח". היום היה חם מאוד ויוסף היה ציף. ריסיו עכפכו ועיניו נעצמו טאליהן. ולפתע, מי זה מהלך במצרה? מה הוא עושה? איש זקן, קומתו גבוהה וזקופה, שיצרו וזקנו לבנים כשגל, מתהלך לו שם. בידו מעדר והוא מנכש את הצשבים, הופך את האדמה וחופר גמות עצלות סביב האילנות. "מי אתה?" שאל יוסף, "ומה אתה עושה? האינך יודע כי שנת השמטה צדין לא נכמתיה? מדוע אתה עודך את הגן?" חיוך האיש והמשייך במלאכתו. החצר הלכה ולבשה צורה. הזקן עקר את הקוצים במקרץ, וריח טוב של אדמה טריה פשט סביב. "מי אתה?" שאל שוב יוסף את הזקן. בן גבול נמוג האיש ונצלם. פקח יוסף את עיניו והביט סביב. הצשבים השוטים צדין עמחו תחת האילנות והאדמה היתה חסה וקשה. "כנראה זה היה חלום", חשב יוסף, "חלום מוזר". בערב כששכב במטתו ספר לאבא את שנה בלומה. "מענין", אמר אבא ולטרף את מצחו של יוסף. "אבא?" שאל יוסף, "כשתגמר שנת השמטה, שוב מצא כל בקר אל השדה לפני צלות השחר?" "כן", השיב אבא. "ושוב יהיה לי אסור לקטרף

